

Leto 7. Štev. 9. PRILOGA ZA MLADINO. 1938. sept. 8.

ŽIVLJENJE BLAŽENE DEVICE MARIJE MATERE BOŽJE NAŠE KRALJICE

(Po nazveščenji same nebeske Kralice napisala častitliva boža službenica:
Marija z Agrede.) (Štrta kniga).

20. Jezušovo darüvanje v svetišči.

Jezuš se je darüvao v svetišči, da spuni boži zakon, šteromi je bio on sam zadnje dopunjenje. Marija je tisto noč premolila i darüvala Bogi Odrešenika. Zajtra je vzela svoje dete v naročje i odišla z Jožefom, šteri je neseo dve sveči i dve grlici, v svetišče. Vtelovleno Reč so sprevaljali k darüvanji spevajoči zbori angelov.

Kda je Marija stopila v svetišče, jo je prevzelo novo, sladko čüstvo pobožnosti. Prikaže se njoj sv. Trojstvo i ona začüje glas, ki je bio glas Boga Oče: „To je moj lübleni sin, v šterom mam dopadenje.“ Jožef je pri tom občüto razsvetlenje svetoga Düha, štero ga je oblejalo z veseljom i svetloščov. Šimeon stopi k Mariji i vidi mater i sina v velkoj svetlosti. Tüdi Ana je prišla. Šimeon vzeme božansko dete v svoje naročje, vzdigne oči k nebi, podari dete večnomi Oči i pravi: „Zdaj v miri odpüsti svojega slügo, Gospod, po svojoj reči; ar so vidle moje oči tvoje odrešenje, ki si ga pripravo pred očmi vseh narodov; svetlost, ki naj razsvetli pogane i diko za svoje izraelsko lüdstvo.“

Marija i Jožef sta se čudila tem rečam velkoga duhovnika Šimeona, posebno, ar se je to javno dogajalo. Šimeon se obrne k Mariji i njoj pravi: „Glej, te je postavljeni na pogubljenje i stanjenje mnogih v Izraeli i kak znamenje, šteromi se bode protivilo. Tebi samoj pa meč predere dušo, da se odkrijejo misli mnogih src.“ Po tom Šimeon podeli starišoma svoj duhovniški blagoslov. Tudi Ana je spoznala vtelovleno Reč i je po razsvetljenji svetoga Duha mnogo gučala od te skrivnosti s tistimi, ki so čakali Odrešenika. Tak je bio prihod Odrešenika po tema svetima starcoma javno osvedočen. Kda je Šimeon spregučao prorokbo od mantre i smrti Odrešenikove, je mali Jezuš sklonio glavo v znamenje pokorščine. Marija je vse to vidla i spoznala. Že zdaj je občutila bolečino meča, od šteroga je gučao Šimeon. Bilo njoj je jasno, da bo njeni sin kamen spotike i pogubljenje za nevernike, a življenje za vernike, propad sinagoge i povišanje Cerkve med pogani. Spoznala je njegovo zmago nad peklom i nad smrtjov, pa kak ga to pripela do smrti na križi. Znala je, kelko nasprotnikov bo mela njegova Cerkev i on sam. Gledala je velko število zavrženih, pa tudi lepoto odebranih. Njena duša je bila razdeljena od bolečine i veselja. Svetomi Jožefi je bilo tudi mnogo od toga poznanoga, pa ne tak jasno i popuno kak presvetoj Devici.

Svetiva zaročnika sta se vrnola z božim detetom na svoj stan v Jeruzalem, kde sta ostala šče nikelko dni. Marija je šče gučala z velkim duhovnikom od skrivnosti odrešenja i prorokb, štere njoj je napovedao. Marijine reči so staroga duhovnika napunile z novov tolažbov. Tudi Ana je to občutila. Nikelko dni za tem sta oba vmrla.

Slovo od zgodovinske hiše.

Septembra 25. se je vršila na uredništvu Novin v Črensovcih pomembna slovesnost. Urednik Novin g. Klekl Jožef so jemali slovo od hiše, v šteroj so kak arendaš 27 let prebivali. Gospodar hiše, Bedrnjak Ivan, deli svojo vrednost odraščenoj svojoj deci i zato se urednik Novin ognejo i si poiščejo drugo arendaško hišo, Naš Dom v Črensovcih, gde bodo, ar je stanovanje lepše, trikrat vekšo arendo plačevali. Tak sta se najmre z gospodarom pogodila, ka samo tečas ostanejo v Bedrnjakovoj hiši, dokeč ne pride do delimbe med decov. Te čas je prišo, zato so napravili poslovilni večer za tisto hišo, v šteroj so 27 let prebivali, v šteroj je izišla prva številka Novin i iz štere se je vršo naš veličastni tabor 11. sept. ob 25 letnici Novin i 20 letnici osloboditve Slov. Krajine v Črensovcih. Ar je k toj hiši prikapčena najbogatejša zgodovina Slov. Krajine, ne se je mogla izselitev izvršiti tiho, nego z povdarkom, da je dober Bog to hišo zvalo za velike svoje namene.

Na poslovilnom večeri se je zbralo do šestdeset urednikovih dobrotnikov, ki so prišli, da ž njimi vred slovo vzamejo od zgodovinske hiše, v šteroj so se telikokrat zbirali v popolnoj lübezni. Med temi so bili sledeči gospodje: Jerič Ivan, dekan, Bakan Štefan, lendavski župnik z kaplanom Halas Danielom, dr. Klar, nar. poslanec z svojov gospov, Camplin Ivan, izseljenski dühovnik v Franciji, veterinar g. Baša Ignac, z Beltinec, Lutar Štefan črensovski šol. upraveito s svojov gospov, Bajlec Franc, ban. svetnik, Zadravec Matjaš, črensovski župnik z kaplanom Rous Matjašom, kuma Kolenko Ivan z sinom bogoslovcom Ivanom, Cigan Joško, cestni nadzornik, gospodar Bedrnjak Ivan s svojim sinom Ivanom, Žižek Joško, kantor črensovski, Ciganovi i Bedrnjakovi sosedge, Kolenko Števan, Hanc Števan z ženov, Kovač Treza iz Črensovec, predsednik Prosv. društva žerdin Martin, blagajnik odbora za zidanje Doma sv. Frančiška, Stanko Ivan, tajnik toga odbora Horvat Števan, predsednik občine črensovci, Horvat Anton, gd. Nemethy-jova, poštarica, Plej Kata i Joško, Zver Joško, tajnik posojilnice, Horvat Anton, tajnik agrarne zadruge, Zver Števan, bivši predsednik Orla, pa še več oseb iz žižkov, Hotize, sküпно z godbov vred, 60 oseb. Godba je prišla iz lübezni brez vabila, naj da pečat krasnomi razpoloženji i naj izkaže priznanje tistoj hiši, v šteroj je pognala tak orlovska miseo kak mi-

Oj hišica ...
Bog živi te!

seo za domačo krščansko godbo močen koren. Proti konci večerje je urednik Novin držao sledeči govor:

Jezuš, Marija, Jožef! S temi najsvetejšimi imeni začnem, zato ka je ta hiša sv. Družini bila posvečena.

Dragi moji dobrotniki! Dnes sam za vse svoje živoče i pokojne dobrotnike darüvao sveto mešo. Za vas, dragi zbrani i za vaše pokojne, kak i za vse moje neštete dobrotnike žive i po-

kojne, ki neso se mogli tu zbrati med nami i štere vežete z menov vi navzoči v eden dišeči šopek medsebojne lübezni. Te sestanek je globoka zahvala za vse neštete dobrote vaše i vseh mojih dobrotnikov. Slovo je od stare hiše, v šteroj sem prebilo 27 let. Večna hvala za vse Dobromi Bogi i vsem mojim neštetim dobrotnikom.

Leta 1911. sept. 1. sem se preselo v hišo Bedrnjak Ivana i sem prebilo v njej 27 let. Odtec se je sukala nit mojega življenja i z božov pomočjov ravnala z vami, dragi dobrotniki, usodo našega naroda. Zakaj sem prišo sem i zakaj nesam ostao v duševnom pasterstvu? Teško pitanje i še težji odgovor od moje strani, ki nikdar drugoga nesam iskao kak samo dušno pasterstvo. Dober Bog me je pri Sv. Sebeščani obiskao z teškim betegom. Dr. Müller, najimenitnejši profesor gračke univerze v tistom časi, mi je zabičao, kda me je temelito preiskao: Sie werden geistig und körperlich zu grunde gehen, wenn Sie nicht gehen in Penzion. Duševno i telovno bi prišo popolnoma na nikoj, če nebi šo v penzijo. Zato sem po vesti mogo iti v penzijo. Jočić sem šo, joč dori, nikdar nepozabnih sebeščanskih farnikov me je sprevajao, čeravno bi lejko šo na tri ponüjene fare za plivanoša, nesam sprejeo ponüdbe, ar sem bio preslab za delo i mogo sem iti v pokoj. L. 1910. okt. 1. sem prišo v Črensovce v Lešnjek Martina hišo i na tleh prebilo prvo noč, ar zavolo slovenskoga mišljenja nesam dobo na farofi niti za edno noč poste, čeravno sem bio kaplan na toj fari i včino za oslepnjenoga g. Vugrinčić plebanoša vse i še svoje delo. Pa on tu nosi najmenšo krivdo. S tov prvov nočjov mi je dober Jezuš naznano, zakaj me je pozvao v pokoj: čaka te križ moj. Čakao me je i dočakao me je. Hvala Njemi, ki mi ga je dao.

Pet let sem preživo v popolnoj oslabilnosti, delati nesam mogo nikaj. Z največšov težavov sem opravio tiho sv. mešo, pa še to ne vsikdar. Potem se mi je teliko zboljšalo zdravje, da sem z dovoljenjom t g. plebanoša Vugrinčića nastavio tretjired i ga začeo voditi. Kak sem prišo na to miseo, najdete zapisano po mojoj smrti v zapisniki tretjega reda. Tu se mi je odprla toti velika borba z svetom, a z ednim neizmerno veselje nad duševnim napredkom duš-zaistino svetniške duše je vzgajao Bog v tretjem redi. Ne jaz, nego Bog, jaz sem meo samo tolažbo pri tom. Iz te hiše je izišo tretjired, ki je najmočnejši v celoj Slov. Krajini i čte črensovska sküpsčina, ki je jedina v Slov. Krajini, dozda 874 sprejetih članov.

Kak sem se malo opomogeo, sem zasenjao znova od duševnoga pasterstva. Odločo sem se, da zaprosim kaplansko mesto. Odgovor je dao Bog. Odgovoro je l. 1914. augusta 20. z malarijov i tifusom, z 41½ gradom vročine. Dr. Joža je dao izjavo, da mi ne da niti filera za življenje. Marija mi je pomagala, ozdravo sem nateliko, ka sem lejko pomali delao v pisarni. Celu 10 letnico Marijinoga Lista sem mogo lepo zvršiti. A kak sem mislo znova za kaplansko službo, sem začeo pešati i to pešanje

je ostalo ves čas, kak je trpela svetovna bojna. Pred dokončkom svetovne bojne sem bio nepretrgano šest mesecov v posteli, natoliko so mi oslabei živci iz srce. *Iz te hiše* se je vršila 10 letnica Marijinoga Lista i se je začela borba na konci bojne za naše narodne pravice. Ne jaz, drugi so bili junaki, jaz sem bio samo slabo orožje, štero je Bog zvalo, da sem z svojimi pomočniki pripelao Slov. Krajino do sloboščine. Ne jaz, moji pomočniki so bili tisti, ki so molili za mene, ki so me navdūšavali, ki so me tolažili v borba, ki sem je vodo iz te *hiše*. Nikdar nesam mislo, da bi kda sveta vodo politiko. Lübezen mojih pomočnikov, ki je gledala trpljenje našega naroda, me je do toga pripelala i potrdila je to cerkvena oblast, ki nesamo ka je dopūstila moje politično delovanje, nego to mi je zapovedala, ar sem se jaz brano iti v politiko. Tak sam postao poslanec.

Iz te hiše je izišo prvi poslanec Slov. Krajine, *kak je iz te hiše izišla* prva številka političnoga glasila Slov. Krajine Novin, ki so v *tōj hiši* slavile svojo nepozabno veličastno 25 letnico.

Kda sem kak poslanec posili šteo vuji teškomi deli i se podati v dūšno pasterstvo, mi je dober Bog odgovoro z vužganjom rebrne mreine i obojih plūč pa šče zraven z influenzov, štere betege, *kak mi je zdravnik izjavo*, komaj en človek prestane nadeok. Jaz slabič sem je. *Pa iz te hiše* se je vršo prvi misijon v Črensovcih, *iz te hiše* se je vršo na moje stroške prvi tretjeredniški kongres, ki je šteo 8000 obhajil, *iz te hiše* se je vršo prvi misijon za moško i žensko mladino na moje stroške, *iz te hiše* se je vršo z mojav podporov prvi misijon v mojoj rojstnoj fari na Tišini. V dūšno pasterstvo nesam smeo, Bog me je porabo, da podpiram dūšne pastere s svojov podporov, štero sem dragevole dao, ar sem jo dužen bio dati, kajti dūhovnik ma v dūšaj svojo famillijo. *Iz te hiše* se je vodila miseo za prvo hišo siromakov v Slov. Krajini i tak daleč dozorela, da brez nabiranja skoz zadnja leta je dober Bog dao svojim sirotam nabrati prek 300 jezer dinarov i že vozimo pesek i se pripravlamo na zidavo drugo leto. *Iz te hiše* je izišo glas za spominisko slavnost našega velikana, † dr. Ivanocija, k šteroj je na kratek glas Novin privrelo 8000 dūš i *iz te hiše* je šo glas ob 25 letnici Marijinoga Lista i v največšem blati, vodi i dežji se je zbralo 10.000 Marijinih častilcov.

V to hišo je poslao svojega zastopnika ob 10 letnici sloboščine Njegovo Veličanstvo † krao Aleksander I., osloboditeo proti vsem naporom sovražnikov. *To hišo* je obiskao večkrat voditeo slovenskoga naroda dr. Anton Korošec i vnogi cerkveni i civilni dostojanstveniki z jezeri i jezeri našega naroda.

Ta prosta kmečka hiša je skoz 27 let bila središče velike lübezni i zato tūdi velikoga trpljenja, kajti lübezen se zible samo i jedino v zibelki, stesanoj iz križa. — *Iz te hiše* se je vtegnola roka za našimi jezermi i jezermi izseljenci i je dosegnola; dosegnola i občuvla dūševnoga i narodnoga prepada vse, ki so le prišli v bližino te

roke v Rafaelovoj družbi i njenomi glasili, Novinam. - *Iz te hiše* sem bio postavljen pred vojaški prejki sod zavolo lübezni do slovenskoga naroda. *Iz te hiše* se je povrno žalosten zastopnik madjarske vlade, kda so voditelje našega lüdstva v *toj hiši* sklenili, da hiša našega naroda bo Jugoslavija. V *toj hiši* so iskali boljšeвики na smrt mojo malenkost, ki me je skrivala lübezen Žižkanjov, preoblekla lübezen Kolenkove botrine i rešila lübezen Jeričove hiše v Dokležovji.

Vojak z ponosom gleda nazaj na svoje borbe i na svoje bojišče. Z ponosom gledamo tüdi mi vsi na to prosto kmečko hišo, štera teliko sladkih, zvišenih spominov skriva v sebi. Ti spomini neso moji spomini, ti spomini so nas vseh, so spomini našega slovenskoga naroda. Gda se zato poslavlam po 27 letnoj častnoj zgodovini Slóv. Krajine od te zgodovinske hiše, se prav iz srca zahvalim lastniki hiše Bedrnjak Ivani za vso lübezen, štero mi je v obilnoj meri kazao s tem, da mi je to hišo dao na razpolago za nisko najemnino brez vseh ovir, kak da bi moja lastnina bila; zahvalim se mojoj dragoj botrini, ki me je v njej nešetokrat bogato podpirala; zahvalim se dragim sosedom za vso obilno pomoč, zahvalim se mojim dragim sobratom za nešetokrat izkazano lübezen, zahvalim se vsem črensovskim vernikom za poštvanje i boganje, zahvalim se mojim dragom prijatelom i dobrotnikom, ki ste tü zbrani i šterih uslug nemorem nikdar v zadostnoj meri oceniti; zahvalim se vsem svojim lübitelom tü, doma i širom sveta, ki nas veže vküp čista, nesebična lübezen, zahvalim se vam vsem s poniznov prošnjov: da bi vam vašo lübezen plačao dober Bog s svojov svetov lübeznostjov i da bi vse tisto, ka je v *toj hiši* delio po meni nevrednomi, rodilo obilen sad za časno i večno srečo našo i našega naroda.

Po večnih božih sklepaj me je dober Bog pohodo s stalnimi teškimi betegi, ka nesam mogo priti, ka sem najbole želo, do cerkvene službe. To pa zato, naj tembole nemoteno služim vsem. Slüžim po določilih višje cerkvene oblasti z te zapovedjov i željov kak voditeo tretjega reda 27 let, kak širíteo Marijine slave po M. Listi 34 let, kak glasíteo Kristušovih istin na političnom, socialnom, kulturnom i gospodarskom poli pošom Novin 25 let. Poleg vsakdenešnje sv. meše i mesečnoga navuka za tretjired sem pomagao v düšnom pasterstvi dragim sobratom pa pomagam dragevole, ka mi slabo zdravje dovoli. Vüпам se, da je moje delovanje tüdi apoštolsko, kakše je po rečaj sv. Oče, Kristušovoga namestnika vsakoga tistoga, ki po spisaj šiři Kristušovo kralestvo. Še bole i najbole apoštolsko delo je pa trpljenje z lübezni do Boğa, da se šiři Njegovo i Marijino kralestvo. V te namen sem trpo tüdi jaz dosta, jako dosta. Ti draga hišica si poleg Boga jedina svedok te moje lübezni, toga vsega mojega apoštolskoga delovanja, štero nesam zvršavo jaz, nego po pomoči sladke Mamike Marije, dober Jezuš.

K tebi se zato obrnem, draga hišica, ki si svedok te-like bože dobrote, telike bože smilenosti, telike bože zmage.

Ti hišica si bila za nas vse vezalje lübezni! I si vezalje k večnoj hišici pri dobrom Oči nebeskom.

Zato pa, predraga hišica, bodi blagoslovljena od Jezusa, Marije i Sv. Jožefa, šterim na čast je bila v tebi kapelica posvečena! Bodi draga hišica blagoslovljena od tistoga Jezusa, ki je neštetokrat prišeo v tebi med nas! Bodi blagoslovljena draga hišica jezerojezerkrat z vsemi, ki bodo v tebi prebivali! Bog te živi! Bog vas živi vse, dragi moji dobrotniki!

Po govori g. urednika, šteri je skuze privabo njim i vsem navzočim v oči, se je zdigno g. dekan Jerič i držao sledeči krasen govor:

Dragi gospod! Poštüvani gostje! Priznam, da se teško ločite od hiše, v šteroj ste 27 let prebili i k šteroj vas vežejo tak lepi i veliki spomini. A teško se ločimo mi vsi od te hiše. Ta hiša je bila središče, kde smó se zbirali vsi, dühovniki i verniki i najšli vsi lübeče srce, najšli vsi navodila za življenje. Dovolite, dragi gospod, da se vam v imeni dühovščine naše i sobočke dekanije, kak i v imeni vsega našega lüdstva zahvalim za vse dobro, ka ste v toj hiši doprinesli. Zahvalim se za versko prenovitev, ki se je iz te hiše vršila po celoj Slov. Krajini z misijoni, raznimi verskimi prireditvami, posebno pa po dobrih listaj, ki so iz te hiše romali po celoj Slov. Krajini pa prek njeni mej v dalno tujino k našemu narodu, kde koli si je mogo služiti svoj krüh za preživljanje. Ta hiša je pa bila tudi ognjišče tiste lübezni, ki je nesebično gorela v naših srcaj za naš narod, za njegove narodne pravice, za njegovo srečo, za njegovo bolšo bodočnost tudi na tom sveti. Iz te hiše je šla borba za naše narodne pravice i prišla do zmage. Vse, ka je krščansko i slovensko čutilo, vse, ka je lübilo Boga i svojo materno reč, se je rado obračalo v toj hiši. Ze kak dečak sem se obrno v toj hiši i odtistimao mi je ostala sveti kraj, kde sem se odločo za svojo življenjsko pot, zato sem jo pa rad obiskavao kak svojo rojstno hišo. Nevem, če bom z takšimi občutki mogo obiskavati novo hišo, kam se odselite. Želem vam pa, dragi gospod, v novoj hiši isto lübezen, isti boži blagoslov, isto veliko brigo za nas vse, kak ste jo gojili v svojem srci do nás vseh v toj i naj vas dober Bog v novoj hiši tudi tak dugo žive, kak vas je v toj, naj vas žive 27 let.

Po tom krasnom govori je proso za reč g. Bedrnjak Ivan, kmet iz Trnja, lastnik hiše, ki je izrazo v svojem guči lübeče razmerje, štero je ladalo med njim i urednikom Novin. Pravo je, da v teh 27 letaj ne prišlo med njima niti do najmenšega nespozazumljenja ne i da so njemi bili urednik Novin kak edna kotriga njegove družine, za šterim zdaj, kda odhajajo, ravnotak žalüje, kak gda njemi je žena vmrla, ali kak predkratkim, kda je hčer zakopao. Želé pa istotak dugo življenje uredniki v novoj hiši a z ednim tudi sebi, ka bi se ešče dugo v lübezni pohajala.

Za g. Bedrnjakom se je oglaso g. Camplin Ivan, izseljenski dühovnik, ki je povedao sledeče lepe reči:

Ta hiša mi je dvakrat draga. Gđa sem bio še bogoslovec, sem prvič prišao v to hišo. Zakaj ne prle, je bio zrok v tom, da neštérni mlajši so je ne poznali i so se je ogibali. A kak sem prišao v njo, je dobilo moje življenje novo pot, varno pot. V toj hiši sem spoznao, ka mi je prva dužnost kak dühovnika, posvetitev svoje dūše i zatem posvetitev meni izročenih dūš. Vse drugo pa samo tak, v kelko je potrebno za dosego toga dvojega namena. Kak dühovnik sem bio prideljen prosveti. Mojoj dūši ta služba ne teknola. Tihi kotiček je želela, kde bi se popolnoma Bogi posvetila. Prišla je pa v tom časi velika potrebsčina za naše izseljence v Franciji. Vest me pita: nebi šo ti? Što naj mi odgovori na to pitanje. Prišao sem v to hišo i tū proso odgovora. Dobo sem sledečega: Idite v cerkev pred tabernakl, prosite z srcom, na vse pripravljenim, Jezusa, naj vam naznani svojo sveto volo, moje slabe molitve vas bodo sprevajale. Šo sem i dobo sem za odgovor: Iđi v Francijo. Teška misijonska služba, a ravno zato najveselejša. Samo Boga iščem za sebe i za mi izročenih 8000 dūš, ki so po vsej Franciji raztepene. Že sem jih obiskao v teh kratkih mesecaj, kak sem tam, jezero. Zato želem toj hiši, naj bo blagoslovljena i naj njeni blagoslov ide na novo hišo i naj se z te širi naprej za čast božo i zveličanje dūš.

Gospod Bajlec, banski svetnik je nazadnje povedao: „Ta hiša je bila zbirališče za vse tiste, ki so šteli biti pravi dühovniki kak i za tiste, ki so šteli med svetom vršiti svoje dužnosti, kam jih je Bog pozvao, kak pravi kršćeniki. Te dūh naj ostane tūdi v novoj hiši!“

Po lepim govoraj i naših pobožnih pesmaj so se gostije z najvećšim zádovolstvom vraćali na svoje domove, šterim so se urednik Novin toplo zahvalili za lūbezni pun obisk.

Blagoslovitev spominske plošće na Našem Domi v Črensovcih.

Sept. 10. večer je šlo nad sto širitelov naših listov v presesiji v črensovsko cerkev. Sprevajala je velika vnožina naroda z godbov, pri štere glasi so se spevale po celoj poti od črensovskoga mosta do cerkve naše lepe cerkvene pesmi. Širitele je pozdravo pri mosti g. Rous Matjaš, črensovski kaplan s primer-nim lepim govorom. Med poljov so v našo narodno obleko oblečene deklice z zbornov deklamacijov pozdravile urednika naših listov. Deklice so nosile veliki križ, opleteni z pšeničnimi vlatmi, z šteroga je viso krasen beli svioni trak, dar g. Klepec Joška, trgovca v Beltincih. Trak je noso napis 1913 Širitele Novin 1938. 25 letnica našega kršćanskoga tjednika, Novin, je s tem označena, i označena tista velika borba, štero je prestao i pripelao naš narod do zmage naš kršćanski tjednik s pomoćjov Bl. Dev. Marije. — Po večerji so se širitele zbrali v družbi 2000 naroda pred Našim Domom i poslušali lepe reči g. Čontola Matjaša, misijonara z Ljubljane, ki je razlagao pomen plošće, ki se bo

zdaj odkrila. Plošča se je odkrila v osmini rojstva Dev. Marije, na predvečer svetka Marijinoga sladkoga Imena. Nosi sledeči napis: *Z mogočno Marijino pomočjo je slabotni duhovnik v Črensovcih leta 1904. dne 8. decembra izdal mesečnik „Marijin List“ za poglobitev verskega življenja. Leta 1913. dne 8. decembra je izdal tednik „Novine“ za obrambo narodnih in verskih pravic slovenskega ljudstva ter svobodo Slovenske Krajine. Leta 1926. maja 4. je ustanovil prvo posojilnico v Slov. Krajini, l. 1928. pa je zidal „Naš Dom“ za katoliško prosveto in ustanovil Agrarno zadružno, ki je priborila kruh našemu narodu. Leta 1932. je izdal Marijkin Ograček za mladino Slov. Krajine. Popotnik, zaupaj v Marijino pomoč. Postavljen ob 25 letnici Novin l. 1938. sept. 10.*

Nad ploščov je glava dobre Matere Marije, ki milo gleda na svoje delo, ki jo je zvršila po svojega Sina nevrednom namestniku i vsakoj duši krepko naglaša: Vupaj se, bodem ti pomagala.

Pismo

prezvišenoga g. knezoškofa i apoštolskoga administratora Slovenske Krajine, dr. Ivana Jožefa Tomažiča za tabor v Črensovcih 11. sept.

Lepo pismo Prezvišenoga so pred oltarom sv. Družine, pred šterim so nešteto sv. meš opravili urednik Mar. Lista za naročnike i dobrotnike, prečteli mil. g. dr. Cukala Franc, stolni dekan. Pismo se glasi:

„V duhu doživljam, kako se danes upravičeno raduje verno vrlo ljudstvo drage mi Slovenske Krajine. Žal mi je, da nisem mogel priti sam v Črensovece, kjer je v duhovnimi in svetnimi voditelji zbranih tisoče in tisoče onih, ki se veselijo prave svobode otrok božjih. Po službeni dolžnosti mašujem ob nedeljah za vse svoje škofljane. Zato sem za Slovensko Krajino posebej včerašnja soboto opravil najsvetejšo daritev v ta namen, da bi današnja verska in domoljubna prireditev lepo in vzpodbudno potekla in rodila mnogo dobrega sadu. Boga sem prosil in prosim, naj po Mariji ohrani blago tamkajšnje prebivalstvo v zvestobi do Boga, do svete vere in Cerkve, edino v Bogu in sveti veri. V življenju po veri, kakor nas to uči Cerkev, je naša rešitev: rešitev zmed in zablod, krivic in nadlog sedanjega časa, obenem rešitev za večnost. Prosil sem Boga in ga prosim, naj po Mariji blagoslovi vse, ki so z besedami, po dobrem časopisju, z osebnimi žrtvami ljudstvo učili in vodili, naj ostane zvesto, kakor Bogu tako svojemu narodu in maternemu jeziku. Časopis „Novine“ s svojimi prilogami si je stekel v tem oziru do trajnih zaslug. Prav je, da se njegova 25 letnica združuje z današnjim slavljem. Prosil sem Boga in ga prosim, naj po Mariji vodi usodo Slovenske Krajine tako, da se bodo njeni prebivalci v svobodni domači državi Jugoslaviji vedno počutili zadovoljne in srečne, zavedajoč se, da je tukaj v verskem, gospodarskem iu političnem oziru za nje najbolj preskrbljeno. V smislu teh želj in prošenj, ki naj jih Bog izpolni in usliši, vsem zborovalcem pozdrav in blagoslov! Ivan Jožef, apostolski administrator.“

SVETOJ MALA TEREZIJI DETETA JEZUŠA!

Že v ranoj mladosti
Ti je Bog dao vnoge kreposti,
Da začnola Njega močno si ljubiti,
Bojala se vsikdar ga najmenje žaliti.

Še tak mala, si Jezuša dobro poznala,
I vsikdar še tó si želela,
Naj bi ga še bole poznala,
I vsikdar z čistoga srca najbolje ljubila.

Gda prvo sv. obhajilo si sprejela,
To bila Ti je največša tolažba,
Te si se tak močno z njim združila,
Da Te niedna skušnjava od njega
ne odbila.

Tou bila Ti je žela,
Naj Njeg'va nevesta bi postala,
Zato so Ti bila še leta premala,
Tak se tudi še Rim obiskala,

Komaj so leta pritekla,
Si odišla v tisto samoto,
Gde si kak vijolica pod grmom
Svoje življenje ponizno živela.

Misijonarka si biti želela,
Da Jezuši duše bi rešavala,
A kratka je Tvoja življenjska pot,
V Nebesa pozvao Te je Gospod.

Premiinola si kak roža,
A ostala za vsikdar je tvoja dišava,
Tudi mrla si nej - še na zemli živiš,
I vsem obvüpanim dobrote deliš.

Sv. Oče Pij XI. gda so Te za svet-
nico prišteli,
Tretji oktober za Tvoj den so postavili,
Te den Te z srca mi prosimo,
Naj tudi pri Bogi milosti dobimo.

Sv. Mala Terezija smiluj se nas,
Spokorne poti navči nas,
I gda nam pride slednji čas,
Pred Jezuša pripelaj nas.

Anica Raibar.

Rešitev vgank 9. snopiča.

1. Kak se more pred spovedjov dušna vest preglednoti? Po molitvi. Po kratkoj, ali pobožnoj molitvi si začnemo premišlavati, kak smo zadnjo spoved opravili i ka smo odtistimao zagrešili. Brez prehodne goreče molitve nikdar ne začnimo dušne vesti pregledljivati. Mi znamo zabloditi, Bog ne more. Zato prosimo prvo njegove pomoči.

2. Pri smrtnih grehaj na koj moramo paziti pri zgrüntavanji dušne vesti? Na dvoje: 1. Kelikokrat smo učinoli smrten greh i 2. kak smo ga učinoli. Spoved je samo tak popolna, če povemo broj smrtnih grehov. Tó je ostra zapoved. Če točno ne vemo kelikokrat je bilo, povemo približno: na leto, na mesec, na tjeđen približno telko i telkokrat.

More se pa tudi premisliti, kak sem smrtni greh učinio, ar se pri spovedi točno mora povedati forma greha. Ne je zadosta praviti: grdo sem delao. Ka grdoga sam učinio, morem razložiti, to je, da li sam zakon prelomo, ali sam sebov grešio, ali posilo koga, ali se v zakoni dece ogibao i tak dale.

Ne je zadosta premisliti, da sam kradno. More se tudi premisliti kak sam te greh učinio, ar pri spovedi točno morem povedati formo greha. Ne je zadosta praviti: krao sam, kradno sam, nego kelko, ka, komi, kde? Če sem v cerkvi kradno, je boži rop. Če sem od siromaka vzeo en dinar, mi je

veliki greh, če od bogatca, mali. Spovednik ti nede mogo naložiti povračitve, če ne poveš točno formo kraje. To ti more najprej biti znano, da se greh tečas ne odpusti, dokeč ne povrneš vkradenoga blaga.

Ešče en primer gledajmo. Ne je zadosta premisliti i praviti, da si lagao. Nego mora se točno določiti forma laži. Če kama idem, pa, ar neščem ova-diti, kama idem pa zato prečki dam odgovor, je mala laž, je mali greh i je zadosta praviti, da sam se v malo reči zlagao. Če bi pa na koga zmislilo, ka sam ga vido pijanoga i to gde povedao, a istina pa to ne, ne bi bila moja spoved dobra i bi se mogla ponoviti, če bi pri spovedi samo to pravo, da sem lagao. Pri spovedi bi mogo povedati, da sem laž povedao na bližnjega i njemi v poštenjej veliko škodo naredo. Ovak spoved ne bi bila vredna i bi se mogla ponoviti. Pa to ešče ne zadosta, da premislim i povem, da sam koga ogrizavao, dužen sem pred tistimi, pred šterimi sem zmislilo laž, da je bio pijan, pred tisti-mi sem dužen povedati, da to ne istina. Ovak se mi greh ne odpusti. Poštenje kradnoti je vekši kvar kak vrednost kradnoti, poštenje je najveksi zemelski kinč.

3. Če samo male grehe mamó, šteri greh moremo v prvo vrsto postaviti pri zgrüntavanji vesti? Če samo male grehe mamó, je najboše na prvo mesto postaviti tisti greh, v šteroga največkrat privolimo i šteroga se najbolje sramujemo. To pa zato, da se tembole moremo pred dobrim Bogom ponižati. Ponižanje je najprej najmočnejše vrastvo za ozdravljenje od malih grehov. Če predvsem rad kaj maloga psuješ, špotaš, povej to prvo spoved-niki i se globoko ponižaj: Oča dühovni, moj hüdoben jezik me je pali vkano. Če pa v prvom redi na jeziki maš, ženska, vsikdar falinge znane bližnjega, povej spovedniki v prvom redi: Oča dühovni, pali sem namakala svoj jezik v nesnago bližnjega, svoje vekše nesnage pa nesam gledala. Več to ne bo. Tak se bómo spopolnjavali od spovedi do spovedi.

Rešila sta:

Litrop Štefan, Renkovci 82 i Hozjan Jožef z D. Bistrice.
Prvi je dobro rešo, drugi zadostno.

Vganke.

1. *Gda zagrešimo z grajanjom, šinfanjom, ogovarjanjom (opravljanjom)? I če smo, ka je naša dužnost, če ščemó odpüşčenje grehov zadobiti.*
 2. *Gda zagrešimo z ogrizavanjom (obrekovanjom)? I če smo, ka je naša dužnost, če ščemo odpüşčenje grehov zadobiti?*
- Rešiti se mora do 1. novembra. — Rešitelje dobijo nagrado.

Pošta.

Naročnikom. Kalendare smo dali v štamp, plačajte naroč-nino, ki ste še ne. Kalendar dobi vsaki naročnik brezplačno, če je plačao naročnino i je naročnik i za l. 1939.